

INGEZONDEN.

ONTSMETTINGSMAATREGELEN NA ROODVONK.

Op bldz. 2071 van dezen jaargang spreekt DE MONCHY de onderstelling uit, dat de toeneming van het aantal roodvonkgevallen te Rotterdam van 510 in 1923 tot 1053 in 1924 wellicht verband houdt met de daar gevolgde nieuwe wijze (welke?) van ontsmetting.

De verslagen van den gemeentelijken gezondheidsdienst van Amsterdam geven o.a. de volgende cijfers:

jaar:	1911	1912	1913	1914	1915	1916	1917	1918	1919	1920
aantal roodvonk- gevallen:	559	3285	1788	1199	1786	3299	2137	1653	1737	819
aantal ontsmettin- gen voor roodvonk:	348	2144				2122			1177	573

De wijze van ontsmetting was in deze jaren dezelfde, nml. uitgebreid en volgens het meest deugdelijke voorschrift; het aantal ontsmettingen per 100 aangegeven roodvonkgevallen was ook jaarlijks vrijwel hetzelfde.

In 1901 kwamen in Amsterdam per 100000 inwoners 29.3 gevallen van roodvonk ter kennis, in 36.6 pCt. dier gevallen werd ontsmet; in 1906: 297 roodvonkgevallen per 100000 inwoners met 54 pCt ontsmettingen; in 1916: 530 per 100000, met 64 pCt. ontsmettingen. De wijze van ontsmetting was bovendien in die jaren geperfectioneerd.

Deze cijfers pleiten niet voor de juistheid van de onderstelling van DE MONCHY, in zooverre er blijkbaar factoren zijn, onafhankelijk van de wijze van ontsmetting, die groote jaarlijksche verschillen van het aantal ter kennis komende roodvonkgevallen veroorzaken.

Amsterdam, 17 Juni 1925.

W. F. VELDHUYZEN.

HET VITAMINENGEHALTE VAN BANANEN.

I.

De voorgestelde propaganda van de voorbehoedende toediening van bananen aan jonge kinderen door VAN DER WALLE in het nummer van 20 Juni j.l. doet mij naar de pen grijpen om te trachten het bananenvraagstuk zoo spoedig mogelijk op te lossen. In de kinderpraktijk stuit men tegenwoordig op een, ik zou bijna zeggen, misbruik van bananengebruik. Dikwijls geven de moeders hun zuigelingen, zelfs de gezonde borstkinderen, al met de 2 maanden stukjes banaan. Zij komen dan op het spreekuur met verschrikte gezichten en vertoonen een luier, waarin honderden zwartbruine draadjes, die, onder den microscoop gelegd, gelijken op wormen met talrijke geledingen van een hoornachtige stof. Kinderen van 6 maanden en ouder, die per dag 2 tot 5 bananen gebruiken, zijn geen zeldzaamheid. Ik beken openlijk, dat ik steeds heftig tegen dit *misbruik* tekeer ga, maar ook tegen het gebruik, als tegelijkertijd geklaagd wordt over slechten eetlust der kinderen en slecht uitzien van hen. Er heerscht m.i. een overdreven voorstelling van de voedingswaarde van de banaan en ik heb gemerkt, dat vele artsen die overdreven voorstelling met de volksklasse deelen en in het wilde weg de banaan als kindervoedsel aanprijzen. Daar wij voldoende voedingsmiddelen, waarvan wij precies de voedingswaarde kennen, tot onze beschikking hebben, benevens allerlei

middelen om de noodige vitamines toe te voegen, lijkt het mij onverantwoordelijk om, zonder voldoende van de banaan af te weten, deze vrucht als een bij uitstek goed voedsel aan te prijzen.

Een jong arts, die om een onderwerp voor zijn dissertatie verlegen zit, zou met de oplossing van dit bananenvraagstuk een nuttig werk verrichten. Hij heeft dan te onderzoeken:

1°. Het A-vitamine en 2°. het C-vitamine van de *hier te lande* ingevoerde (niet de versche) bananen; 3°. de voedingswaarde; 4°. de zouten en zuren en den invloed daarvan op de kindermaag.

Mochten er reeds behoorlijke gegevens aanwezig zijn, laat die onderzoeker dan zoo spoedig mogelijk zijn uitkomsten mededeelen. Tot zolang stel ik den geneeskundigen voor te wachten en voorloopig de propaganda voor de banaan te staken.

Rotterdam, 22 Juni 1925.

J. A. VAN DER STARP.

II.

VAN DER WALLE neemt het op voor de door mij te weinig gewaardeerde banaan: deze zou veel meer vitamine-A bevatten, dan volgens mijn mededeeling zou blijken. Vandaar zijn raad den kinderen in plaats van levertraan banaan te geven. Volgens het door hem aangehaalde artikel van EVA SOPP, dat ook mij bekend was, is de kleinste hoeveelheid vitamine-A voor een groeiende rat 1 gram banaan per dag; van levertraan is deze gift 1—2 mgr., dat is dus 500—1000 keer minder. Hiermede in overeenstemming is de tabel uit het in 1924 door het Med. Research Council uitgegeven „*Rapport on the present state of knowledge on accessory food factors (vitamines)*”, waarbij de banaan voor vitamine-A-gehalte slechts één kruisje krijgt, hetgeen beteekent „that the factor is present”, „but not in high concentration”.

Het uitbreken der ziekte bij mijn patiëntje wees er op, dat een halve banaan onvoldoende was; ik kan dan ook niet toegeven, dat VAN DER WALLE den geneeskundigen een verstandigen raad geeft, de levertraan, waarvan de promptte werking zoowel wat genezing als vóórkoming van keratomalacie door gebrek aan vitamine-A bekend is (men denke bijv. aan de mededeelingen van I. BLOCH in Denemarken), te vervangen door een voedsel, waarvan alleen bekend is, dat het matige hoeveelheden vitamine-A bevat.

Wil men vitamine-A in vruchten geven, dan zijn er bovendien betere dan de banaan: de tomaten bijv. bevatten veel meer vitamine-A. Maar het geven van enkele theelepeltjes levertraan aan jonge kinderen zal wel nooit op moeilijkheden stuiten.

De uitkomsten der onderzoekingen van JANSSEN en DONATH mogen zeer zeker niet klakkeloos voor Europa worden overgenomen; zij werkten met in Indië gerijpte bananen; het is zeker niet onmogelijk, dat het vitamine-gehalte dier vruchten belangrijk verschilt met de hoeveelheid, die in de hier verkochte bananen aanwezig is.

Amsterdam, 22 Juni 1925.

L. K. WOLFF.